(Сумний жарт)

Федько Луговий учився не дуже... Йому нелегко було дійти до сьомого класу.

Він із класу в клас переходив, ніби на Ельбрус видирався: "візьме" наступний клас, аж упріє, бідолаха, аж голова йому йде обертом. Так ото йому було трудно "брати" цей крутий підйом.

Як переходив у перший раз Федько Луговий з четвертого класу в п'ятий, він так, сердега, заморився, що довелося аж цілий рік у четвертому класі перепочивати, ніби на туристській базі.

У сьомому класі вже ясно виявилося, що Федько Луговий— шатен і що вуса і баки в нього чорняві.

Вуса, хоч вони й чорняві, Федько рішуче голив, баки, хоч отакенькі, а попускав, і коли в нього парикмахер ввічливо запитував: "Вам рівно чи косо?",— Федько, не дивлячись на парикмахера, тихо відповідав:

— Косо! Тільки трішечки!

Чуба Федько зачісував на лівий бік і на лоб напускав. Чуб у його був густий і кучерявий, це спереду, а на потилиці голо: "бокс!"

У сьомому класі Федько не так зрадів новим підручникам, як новим хромовим чобіткам, з м'якими халявками на білій підклейці.

Як же він прохав у мами і як він благав:

— Мамо, чоботи! Тільки чоботи!

— А чому ти не хочеш черевиків?

Вони дешеві, та й добрі тепер роблять у нас черевики. Куплю я тобі черевики! — говорила мати.

— Ма-а-мо, чоботи! — аж плакав Федько.

— Чого тобі ті чоботи! Он і Оленці треба, вона теж почала в школу ходити!

Чоботи дорогі, за ті гроші я тобі й Оленці черевики куплю.

— Ма-а-мо, чоботи! — ридав Федько.

Оленка, сестричка Федькова, дуже любила свого брата, вона обняла матір:

— Мамуню! Купи Федькові чоботи, а я в стареньких черевичках походжу, вони ще в мене добрі!

Купила мати Федькові чоботи.

Цілий вечір Федько сидів й одвертав халяви, щоб було видно білу підклейку, а штани все випрасовував — щоб із "напуском".

— І навіщо ото чоботи псувати? — дивувалась мати. — Та некрасиво ж!

А Оленка:

— Мамуню! Всі хлопці тепер так ходять... От і Федя так ходе.

— А чи всі оті, що з вивернутими халявами, трійки, а іноді й двійки додому приносять? — хитала головою мати!

— Він виправиться, мамуню,— захищала Оленка Федька.

— Ти все, Оленко, його захищаєш! — говорила мати.

— Бо він мій братік!

Оленка була відмінниця і частенько глузувала з Феді:

— Сьогодні на парі чи на трійці приїхав?

Федько не дуже сердився на Оленку. Один тільки раз він сильно розгнівався, коли Оленка сказала матері:

— А в нашого Федька палітурки в книжках так позадиралися, як халяви в чоботях! А із зоології вчитель таку якусь йому двійку вивів, ніби з "напуском", як штани в халявах!

Федько крикнув: "Замовч!", підбіг і замахнувся на Оленку кулаком.

Оленка зблідла й завмерла. Губи в неї засмикались, а не заплакала — стрималась. Тільки промовила:

— Отакий ти! Із зоології двійка, а замахуєшся!

А мати йому:

— Стидайся! Парубок уже: на голові "бокс", халяви одгорнуті, штани з напуском, а маленьку сестричку хотів ударить. А вона тебе так любить.

— А чого вона двійкою очі коле? Хай спробує сама зоологію...

— А що там такого, в зоології! Що тебе спитали?

— Про корову!

— Що ж ти, корови не бачив? — підскочила Оленка.

— Про коров'ячий шлунок спитали! А він — трудний! — прогув Федько.

— Чим трудний?

— Складний дуже! Аж чотири частини має! Я три пригадав, а четверту забув...

— Як? — зацікавилася мати.

— Та як? Сказав про рубець, про сітку, про сичуг, а про книжку в коров'ячому шлунку забув. А Петько Чорний хотів підказати та й показав мені книжку, а я думав, що зошит, і бовкнув: "зошит!". Ну й — двійка!

Мати сумно похитала головою:

— Частіше треба у книжку дивитися!

— Ат! — махнув рукою Федько.

А Оленка приснула й у подушку головою:

— Федько Зошит!

Федько дуже не любить, коли його Оленка зошитом обзиває.